

Évközi 33. vasárnap

Zsid 10,11-14.18

Törvényemet szívükbe írom

¹¹Minden pap naponta elvégzi szolgálatát, és ugyanazt az áldozatot többször bemutatja, ezeknek azonban nincs erejük a bűn eltörlésére. ¹²Ő ellenben csak egy áldozatot mutatott be a bűnökért, s örökre helyet foglalt az Isten jobbján. ¹³Már csak arra vár, hogy minden ellensége hódolattal leboruljon lába előtt. ¹⁴Egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek. ¹⁸Am ahol ezek bocsánatot nyertek, ott nincs szükség bűnért való áldozatra.

Jézus pedagógiája igen szélsőséges eszközöket vett igénybe, hogy a tanítványai szívébe írja az Isten törvényét. Nem vallástalan és motiválatlan hallgatóságról és tanulókról volt szó, hiszen akik Jézust nemcsak meghallgatták, hanem követték, önszántukból szegődtek melléje. Három éven keresztül látták és hallották, amit tesz, és amit beszél. Tanúi voltak a csodáinak és azok keltette kérdéseknek. Sőt a vihar lecsendesítése, a kenyérszaporítás kapcsán mindegyik apostol átélte az egzisztenciális félelmet és a kiszolgáltatottságot és örvendett, amikor Jézus csodája ettől megszabadította. Gondolkodásukra mély hatást tett Jézus magvas mondásai, a szálkáról és a gerendáról, a kicsiny mustármagból felnövekvő óriás bokorról, a búza közé vetett mérgező konkolyról és a tékozló fiúról, aki csak nehezen értette meg, és csak a megbocsátás pillanatában döbbsent rá, hogy az apja mennyire szereti.

Ennek ellenére az apostolok Jézus szenvedéstörténetében értetlenül támolyognak, félve visszavonulnak, vagy képtelenek gerincesen kiállni Mesterük mellett, amikor az életük forog kockán. A Golgotán, Jézus halálakor, legtöbben elrejtőznek, és nem nyilvános, hogy mi járt a fejükben, amikor Jézus az ég és a föld között kifeszítve szenvedett, és nagy hangon felkiáltott. De az Isten törvényének szívükbe írása már megkezdődött, és csak a legutolsó írásjel került a végére, amikor Jézus feltámadt. Az evangéliumokat tehát olvashatjuk úgy is, hogy ez az Isten törvényének szívbeírasi folyamata. Ebben a folyamatban tárják ki a szívüket az apostolok Istennek, és lesznek a szívbe írt törvény első birtokosai.

Azt, hogy az Isten ezt a folyamatot miként végzi el mindegyikünknel, csak akkor tudjuk feltárni, ha reflektálunk vallási elmélyedésünk folyamatára. Ennek vannak részei, amelyek egyszerűen a tanulás

folyamatához tartoznak. A legelső lépések, amikor Jézusról és koráról ismereteket szerzünk. De ez a történet nem gyerekeknek szóló mese, amely édes álomba ringat. Hamarosan fel kell ébredni ebből az álomból, és rá kell jönni, hogy Jézus története és nyilvános működésével áldozatának előkészítése a mi történetünk is. Ha csak a fülünk fogja fel ezt a történetet, és csak az egyes epizódokat fogtuk föl és tanultuk meg az elbeszélésből, még semmit sem tettünk. Jézus történetében nekünk az apostolok szerepébe kell belépniünk. Az a lépés önkéntes, érdeklődéstől motivált és szükséges, hogy azzal a céllal történjék, hogy életünket jobban megértsük. Az evangéliumi történetek mindegyikében meg kell találnunk a helyünket. Ez a keresés már önvizsgálat is: gyógyulásra várok, vagy Jézus provokatív kérdezőivel, a farizeusokkal tudok azonosulni? A szenvedéstörténetben is részt kell vennem. Nem lehetek szenvtelen néző, az isten-emberi kriminek elfogyasztója. Ebben a történetben vagy Pilátus, vagy a főpapok vagy a bal lator mellé állok, vagy megkezdődik szívem gyötrelme az írással, a törvény belső befogadásával. Szívem védekezik a fájdalom és a kiszolgáltatottság ellen. Nem könnyű eljegyezni magam ezzel a véres megváltással. Minden józan ember elborzad a fájdalomtól, és attól is, hogy igazságtalanul bűnösnek bélyegezve szenvedjen. Ilyenkor üvölteni kell és tiltakozni, vagy hagyni azt, hogy éppen a fájdalmak óráján írja Isten törvényét a szívembe. Ha ezt megengedem, akkor már világos, ez az áldozat vált meg engem is. Ezen áldozat miatt nem emlékszik Isten az én bűnömre se.